

Sygn. akt II CSK 326/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa S. P.

przeciwko W. T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]
kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych, powiększoną
o podatek VAT, na rzecz adwokata B. P. z tytułu udzielenia
powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda S. P. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 sierpnia 2012 r. , którym oddalone zostało powództwo przeciwko W. T. o zapłatę ponad 200 tys. złotych. Oddalenie powództwa, a następnie apelacji powoda nastąpiło ze względu na niespełnienie w stosunku do pozwanego przesłanek odpowiedzialności określonych w art. 299 § 1 k.s.h.

W skardze kasacyjnej powód poprzez ustanowionego z urzędu pełnomocnika zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 299 § 1 i 2 k.s.h. i niewłaściwe zastosowanie art. 5 k.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 382 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie dochodzonych kwot, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pełnomocnik powoda wskazał na potrzebę wykładni art. 299 § 2 k.s.h., na istotne zagadnienie prawne, odnoszące się także do tego przepisu i na oczywistą zasadność skargi. To ostatnie uzasadnił tym, że Sąd drugiej instancji wydał zaskarżony wyrok w oparciu o przesłankę niewymienioną w zamkniętym katalogu okoliczności egzoneracyjnych, wskazanych w art. 299 § 2 k.s.h. Jednakże oddalenie apelacji nastąpiło przez podzielenie ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych zawartych w wyroku pierwszo - instancyjnym, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku sprowadza się do argumentów związanych z zarzutami podniesionymi w apelacji. Nie występuje więc oczywistość uzasadnienia skargi, która według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego musi mieć postać kwalifikowaną, a więc stanowić o rażących błędach zaskarżonego orzeczenia sądowego, widocznych bez potrzeby przeprowadzania pogłębionych analiz prawnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK

59/11, niepubl. i z dnia 12 czerwca 2013 r., V CSK 447/12, niepubl.). W tej sytuacji nie została spełniona przesłanka wymagana przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Nie jest również zasadne powoływanie się na potrzebę interpretacji art. 299 § 2 k.s.h. oraz na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego dotyczącego tego przepisu. Nie jest bowiem wystarczające jedynie odwołanie się we wniosku do wątpliwości lub problemu prawnego na tle jakiegoś przepisu, lecz należy to dokładnie przedstawić, z uwzględnieniem istniejącego orzecznictwa i poglądów doktryny, dowodząc, że problem mimo to nie doczekał się rozwiązania. Tymczasem art. 299 k.s.h., mający poprzednika w kodeksie handlowym należy do przepisów poddanych interpretacji w ponad stu publikowanych orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz w licznych komentarzach i monografiach tylko jemu poświęconych, także z ostatnich lat. Nie wystarczy na niektóre z tych orzeczeń się tylko powołać i z tego wywodzić potrzebę dalszej interpretacji, lecz tego dowieść, wskazując na interes reprezentowanej strony oraz na cel publiczny takiej interpretacji i rozstrzygnięcia zagadnienia, ze względu na rolę postępowania kasacyjnego dla rozwoju prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12 i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, niepubl.). Takich wywodów brakuje w uzasadnieniu wniosku i dlatego nie można mówić o wypełnieniu przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c..

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania na rzecz pełnomocnika ustanowionego z urzędu na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

[aw]